

„După obiceiul Său”

Marcu 10.1: Și, suindu-Se de acolo, a venit în ținuturile Iudeii și de cealaltă parte a Iordanului; și din nou s-au strâns mulțimi la El și, după cum obișnuia, din nou îi învăța.

Luca 4.16: Și a venit în Nazaret, unde crescuse; și a intrat, după obiceiul Său, în ziua sabatului în sinagogă și S-a ridicat să citească.

Luca 22.39: Și, ieșind, a mers, după obiceiul Său, la Muntele Măslinilor, și L-au urmat și ucenicii Săi.

Faptele apostolilor 17.2: Și Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei și, în trei sabate, a stat de vorbă cu ei din Scripturi, ...

Credincioșilor care celebrează *Cina Domnului* duminica ori de câte ori este posibil (vezi eseul „Faceți aceasta în amintirea Mea”!) li se reproșează adesea că fac din această chestiune un simplu obicei, însă această strângere laolaltă este mult prea sublimă și solemnă pentru a fi degradată în acest fel; simplul obicei ar deveni mult prea ușor un obicei și o obișnuință goală, ba chiar moartă! - Acest reproș, rostit cu gesturile și expresiile necesare, face o impresie profundă asupra multor copii modești ai lui Dumnezeu și îi determină să aibă acel sentiment de reverență față de Cina Domnului, pe care „biserica”, care nu acceptă Scriptura ca bază unică, este prea fericită să îl cultive. La urma urmei, aceasta nu face decât să-i asigure și mai mult presupusul „drept” de a fi singurul administrator al așa-numitului „sacrament”. S-ar putea spune multe despre aceasta, dar mă voi abține să o fac aici. -

Dar chiar și mulți dintre cei care nu mai privesc „Cina Domnului” (1 Corinteni 11.20) ca pe un „sacrament” bisericesc, ci ca pe o celebrare dată de Domnul Adunării credincioase, pentru a-și aminti de El, sunt uneori descurajați de obiecția de mai sus (devine ușor un obicei fără conținut) să urmeze cuvintele Domnului - „Faceți aceasta în amintirea Mea!” - atât de des și cu bucurie pe cât ar vrea și ar putea-o face de dragul Lui. Aș vrea să încerc să le fiu de folos.

Expresia „după obicei” nu se găsește prea des în Noul Testament. Există două cuvinte înrudite cu același sens în textul grecesc de bază și voi cita aici câteva pasaje în care se găsește această expresie: pe lângă cele din titlu, mă refer la Matei 27.15; Luca 1.9; 2.42; Ioan 19.40; aparține aici și Faptele apostolilor 15.1 (obicei, obișnuință, obiceiul lui Moise) compară cu Faptele apostolilor 21.21 (obiceiuri, Faptele apostolilor 6.14) și Faptele apostolilor 25.16 (obicei); Faptele apostolilor 26.3 și 28.17¹. Voi veni la un alt pasaj mai târziu! -

Toate pasajele menționate în ultimul rând ne arată deja că obișnuința în sine nu trebuie să fie ceva gol sau mort, ci, mai mult, poate fi ceva foarte viu prin conținutul său. Dacă ea devine o formă goală și moartă, așa cum deveniseră fără îndoială obiceiurile și datinile iudaice, atunci, potrivit contextului pasajelor, aceasta se datorează poporului care le practica, care uitase sensul lor divin inițial și - odată cu și după moartea Împăratului lor Mesia - îl negase. Dimpotrivă, pasajele anterioare de la Matei, Luca și Ioan sunt toate martore ale unor obișnuințe extrem de vii, care nu și-au pierdut nimic din vitalitatea lor, indiferent cât de des au fost practicate.

---

¹ În pasajul important din Evrei 5.14 este un alt cuvânt în textul de bază, care poate fi redat prin „aptitudine” dar și prin „obișnuință” (Wiese: „aptitudine dobândită”, Miniatur: „exercițiu”).

Să remarcăm doar în treacăt faptul că și mâncatul, băutul și dormitul, munca și odihna etc. sunt tot obiceiuri! Dar care om ar putea să se gândească să le numească obiceiuri goale, moarte - deoarece sunt practicate atât de des, de permanent și regulat - sau să le numească nocive sau periculoase, având în vedere practica lor neîncetată? Cât de plin de viață este, de exemplu, obiceiul de a mânca sau de a dormi, se poate vedea din faptul că marea majoritate a oamenilor așteaptă în general cu nerăbdare să mănânce sau să doarmă și - după ce li se face foame - sunt foarte fericiți să se așeze la masă sau - oboșiți - să se întindă cu plăcere pe patul lor!

Așadar, dacă pasajele de mai sus nu vorbesc deloc în favoarea celor care văd pericolul unei obișnuințe moarte în celebrarea cât mai frecventă a Mesei în amintirea Domnului, atunci aceasta reiese mult mai clar din pasajele care vorbesc despre obișnuința preaiubitului nostru Domn, conform căreia marele Său apostol Pavel în Faptele apostolilor 17.2 a acționat „după obiceiul său”. Am îndrăzni (pentru a atinge în câteva cuvinte acest ultim pasaj) să-l acuzăm pe Pavel că vizitele sale constante la sinagogi erau un obicei mort - cu alte cuvinte, lui, care își iubea atât de mult poporul său încât, deși era „apostol al națiunilor” (Romani 11.13), a predicat întotdeauna Evanghelia „mai întâi iudeilor” (Romani 1.16) ori de câte ori a fost posibil? Cât de mult am greși față de el! Cu adevărat, avem toate motivele să acordăm o atenție deosebită acestui pasaj (Faptele apostolilor 17.2), pentru a putea înțelege **dragostea** vie care l-a însuflețit pe Pavel pentru poporul său, care, cu toate acestea, l-a dezamăgit mereu! Dar apoi! Cât de prețioase, cât de pline de viață sunt aceste pasaje din Marcu 10.1; Luca 4.16 și 22.39! - „Și din nou s-au strâns mulțimi la El și, *după cum obișnuia*, din nou îi învăța.” - „Și a venit în Nazaret, unde crescuse; și a intrat, *după obiceiul Său*, în ziua sabatului în sinagogă și S-a ridicat să citească.” - „Și, ieșind, a mers, *după obiceiul Său*, la Muntele Măslinilor, ...”.

Dacă aceste trei pasaje nu ar avea nimic altceva de spus, decât că Domnul nostru iubit avea obiceiuri, obiceiuri sfinte, de aur, ele ne-au spus deja suficient pentru a le imita și a scăpa pentru totdeauna de pericolul de a lăsa obiceiurile să devină obiceiuri *moarte*. Aceste pasaje înnobilează cuvântul „obicei” pentru totdeauna! Credincioșii, care vorbesc despre „obiceiuri goale, moarte”, ar trebui să permită să li se spună că și despre iubitul nostru Domn se spune că avea obiceiuri! Avem și **noi** obiceiuri, iubiților? Nu cred că avem obiceiuri moarte și sper că nu avem obiceiuri rele! Dar avem noi obiceiuri pline de lumină, vii, prețioase, ca Acela care - potrivit propriilor Sale cuvinte - ne-a lăsat un exemplu ca noi să călcăm pe urmele Sale?

Dar aceste trei pasaje ne spun chiar mai mult, ne spun lucruri mari, demne de adorat! Ele ne arată *natura obiceiurilor Sale*, ne familiarizează cu *ceea ce obișnuia să facă El în umanitatea Sa desăvârșită aici, pe pământ*. Ce anume? Privind pasajele în ordinea lor cronologică, a fost

1. obiceiul Său de a merge la sinagogă în ziua de Sabat (adică **fidelitatea personală față de principiile divine**);
2. obișnuia să învețe mulțimile (adică **slujirea**);
3. obișnuia să meargă pe Muntele Măslinilor, adică, așa cum știm din alte pasaje, obișnuia să vorbească acolo cu Dumnezeu și Tatăl Său (**rugăciune**). Următoarele versete ale acestor pasaje arată aceasta în mod deosebit.

Aș dori să dezvolt aceste trei puncte în doar câteva cuvinte; fiecare cititor poate cerceta mai departe pe baza lor.

1. În momentul descris în Luca 4, Domnul Isus se afla încă în întregime pe teren iudaic și își întâlnea poporul Său acolo unde îl găsea (ca întotdeauna!). Deși El este „Domnul Sabatului”, lucru pe care l-a arătat și cu alte ocazii (de exemplu, Marcu 2.27,28), aici El Se pune cu deplină supunere pe locul poporului, care în ziua de Sabat mergea în casele de întâlnire iudaice („sinagogi”), care nu corespundeau revelațiilor originale ale lui Dumnezeu date înainte de captivitatea babiloniană, pentru a fi învățat acolo despre Lege

și profeți. Întrucât aceste sinagogi nu erau instituții date inițial de Dumnezeu, după cum am spus, nimeni, fie că era preot sau cărturar, nu avea dreptul *dat de Dumnezeu* de a citi și explica, pe care să-l revendice *doar pentru el însuși*. Orice iudeu adult putea deține ocazional un astfel de post. Acum a venit Acela în care sfaturile lui Dumnezeu luaseră formă; El era Cel chemat să citească cu voce tare și să discute ceea ce fusese citit, pentru că avea voie să interpreteze cele citite referindu-Se la Sine Însuși. Și, așa cum S-a prezentat în sinagoga din Nazaret, locul natal, unde „a crescut” (cât de profund S-a smerit, binecuvântat să fie El! S-a lăsat educat!), tot așa a păstrat obiceiul de a merge la sinagogă în fiecare Sabat, adică în locurile unde se citea în public Cuvântul lui Dumnezeu.

Era acesta un obicei fără conținut? Nu-i adevărat; a pune această întrebare înseamnă a condamna! Și tu, dragă cititor credincios, este oare un obicei fără conținut, simplu, mort, să vii împreună cu frații tăi și surorile tale pe terenul nu al iudaismului, ci al Bisericii Domnului „în prima zi a săptămânii” (Ioan 20.19) pentru a citi și a contempla Cuvântul lui Dumnezeu și, de asemenea, pentru a vorbi despre El lumii? –

Cu siguranță că nu! Și de ce nu? O, *este un teren divin*, să te aduni pentru Numele Său (Matei 18.20), corespunde principiilor *divine*, ca odinioară la Domnul, care a luat ceea ce era disponibil, ca de atâtea ori, deci aici sinagoga, și care corespundea pe deplin voinței divine în toată *fidelitatea* care era întruchipată în El. Credințioșia Lui este pentru noi un model pentru fidelitatea noastră în participarea la întâlnirile duminicale și pentru celelalte adunări, *nu în ultimul rând pentru cele de la Cina Domnului, unde ne amintim de viața și moartea Sa*. Dacă nu a devenit un obicei fără conținut și mort pentru El să se adune Sabat după Sabat cu poporul Său, care era atât de împotrivor, acolo unde Dumnezeu, în îngăduința Sa, lăsase posibilitatea, ar trebui atunci să devină prea mult sau un obicei gol pentru noi, mădularele pline de Duh ale trupului Său, care suntem unite prin Duhul, să ne adunăm destul de des la Masa Sa de amintire, conform voinței Sale? (Compară cu Faptele apostolilor 20.7.) Nu ar trebui să fie mai degrabă un obicei foarte drag, familiar și prețios pentru noi, așa cum este pentru El? Și aici este momentul să ne referim la pasajul pe care l-am omis în mod deliberat mai sus, în care apare și cuvântul „obișnuință”: Evrei 10.25 „... nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ...”. Deci, aceasta se întâmpla deja pe atunci? Da, ce rușinos! Dar oamenii sunt mereu aceiași, iar după ce au trecut primele decenii de putere neîngrădită a Duhului Sfânt, unele imperfecțiuni și-au găsit loc în Adunare, ceea ce ar fi fost imposibil la început.

Și acum, frate, soră, tu care lipsești de la întâlnirile Adunării din motive prostești și neîntemeiate, inclusiv de la Cina Domnului, spunând că aceasta ar deveni pentru tine un obicei mort - ai grijă să nu cumva să cazi sub judecata acestui pasaj și neascultarea, necredința - în contrast cu credințioșia Domnului Isus - să devină un obicei, da, un obicei *rău*!

Înainte de a spune câteva cuvinte despre punctele doi și trei, aș vrea să subliniez că celebrarea cât mai des a Cinei Domnului nu poate deveni niciodată un obicei mort *pentru cei* care au înțeles importanța și valoarea acestei Mese pentru Domnul Însuși. Dimpotrivă: acest obicei, conform dorinței Sale: „Faceți aceasta în amintirea Mea!” - (nu din nevoia *ta*, adică de dragul *tău*) - devine din ce în ce mai prețios și mai plăcut pentru ei. Fie ca și pentru tine, dragă cititorule, să fie la fel!

2. Al doilea pasaj în ordine cronologică vorbește despre *obiceiul Său în slujirea Sa*. El a dat învățătură! Aceasta era slujirea Sa zilnică. Când citim în Marcu 1.21-28, cum l-a

vindecat pe omul posedat în sinagoga din Capernaum - din nou în Sabat! - vedem cum minunile Sale făceau parte din această slujbă de învățătură (compară versetul 22 cu versetul 27: „Ce este aceasta? Ce *învățătură* nouă este aceasta?”), învățătura Sa era în putere cu autoritate și, de aceea, vorbirea și minunile alternau ca semne în slujba Sa. Și acesta era obiceiul Său! Ce obicei minunat! A devenit vreodată ceva vechi și învechit pentru El? Nu, niciodată! Întotdeauna, zi după zi, „din nou” și „din nou”, așa cum se spune atât de frumos în Marcu 10.1, El a învățat „după obiceiul Său”! Zi după zi mulțimile aveau nevoie de El, iar și iar stătea, ședea și umbla printre ele pentru a le mărturisi Evanghelia prin cuvânt și faptă, chiar dacă știa cum aveau să-L dezamăgească (așa cum a fost și la Pavel mai târziu). Domn preaiubit, slavă Ție că această prețioasă slujire a Ta de atunci și de acum nu a devenit niciodată prea mult pentru Tine și nu a devenit niciodată un obicei mort! Avem și astăzi nevoie de Tine în orice moment! Îți mulțumim pentru obiceiul Tău sfânt! Învață-ne și pe noi, cei care Te slujim pentru popor, să o facem într-un obicei sfânt, plăcut și viu!

3. Nu vreau să mai spun nimic despre acest punct, dacă este undeva, atunci aici este teren sfânt, unde trebuie să ne descălțăm!

Viața de rugăciune a Domnului Isus în umanitatea Sa desăvârșită, viața de rugăciune a „celui de-al doilea Om”, a Celui „din cer”, a ultimului Adam! Ce obicei sfânt a avut Domnul nostru preaiubit atât în ceea ce privește timpul, cât și locul vieții Sale de rugăciune! „Dis-de-diminează, pe când era încă noaptea!” (Marcu 1.35) și apoi „locurile pustii”, „muntele”, „Muntele Măslinilor” - acestea sunt momentele și locurile Sale obișnuite de rugăciune. Cine nu se gândește la acel sfânt din Vechiul Testament care făcea aproape la fel? Daniel! (Daniel 6.11) Ce *ne* învață acest obicei? Nu este nevoie să-ți spun, Scriptura o arată suficient de clar, iar Duhul Sfânt Se străduiește acum să-ți arate ce ar trebui să înveți - dar să ne întoarcem la motivul acestui eseu:

Fie ca nimeni dintre cei care până în acest moment au avut gânduri superficiale de „obișnuință moartă și goală” cu privire la această sau acea strângere laolaltă a Adunării lui Dumnezeu, în special cea pentru Cina Domnului, să nu continue să păstreze, să îngrijească aceste gânduri în inima sa! Ele sunt contrare Scripturii și ofensatoare pentru voința divină revelată! Și ele sunt o contradicție cu Cel care a practicat obiceiuri sfinte în viața Sa aici pe pământ și care, prin aceasta, a dat acestor obiceiuri dreptul deplin de a exista și mai mult decât atât: de a fi *glorioase*. Să învățăm să gândim, să trăim și să acționăm *ca El, privindu-L* și contemplând gloria Sa ascunsă aici pe pământ și gloria Sa de sus vizibilă acum doar pentru ochiul credinței, devenind astfel transformați în același chip al Lui - și asta din glorie spre glorie prin Duhul Domnului! (2 Corinteni 3.18). Fie ca El să ne dea har pentru aceasta! Fie ca Numele Său minunat să fie laudat!

Titlul original: „Nach Seiner Gewohnheit!”

Sursa: *Handreichungen*, Vol. 10, 1925.